

DEAR FOX

De Afdeling Musical van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen viert dit jaar zijn eerste lustrum en 'de kroon op het werk van vijf jaar is DEAR FOX'. Dat schrijft althans directeur Linda Lepomme in het programmaboek van die "Opera-Musical". We wensten dat we haar gelijk konden geven.

Aanvankelijk oogde het geheel helemaal niet slecht : decorontwerpster Karina had gekozen voor de wel vaker voorkomende constructie met twee trappen aan de zijkanten en daartussen een overloop (meteen ook de afbakeningen van een doorgang). Zij had aan deze constructie echter grillige vormen gegeven, met enkele boomstammen en knoestige stronken erin verwerkt : dit was duidelijk een plek in de jungle van het mens-dier. In de openingsscène werd dit beeld al dadelijk inhoudelijk versterkt door het vertoon van een chaos waarin corruptie en diefstal hoogtij vierden.

Daarbij had Erna Siebens kostuums ontworpen met enerzijds elementen die (samen met de grime) verwezen naar de diersoort, maar soms evenzeer ook naar de functie die de personages in de afgeschilderde wereld vervullen : zo noemde Isegrim zichzelf Koning Nobels generaal en hij werd dan ook ten tonele gevoerd in een militair aandoende, harnas-achtige aankleding.

Wanneer in de geschetste verdorven wereld Reinaert verschijnt, en in zijn eerste scène al onmiddellijk blijkt dat hij met Hersinde, Isegriems vrouw, een buitenechtelijke verhouding heeft waarin zij volledig toestemt en waardoor er dus van verkrachting hoegenaamd geen sprake kan zijn, is het duidelijk dat de auteurs Dirk Stuer en Daniel Ditmar gekozen hebben om Reynaert hier te tekenen als een soort Uilenspiegel die inspeelt op de schijnheiligheden en zwakheden van het mens-dier en zijn maatschappij, en nauwelijks slechter is dan zijn aanklagers. Een uitgangspunt waarmee ongetwijfeld heel wat te doen is, maar helaas kregen we al meteen een wrang, zij het nog onbestemd gevoel dat hier toch iets fout zat. Naarmate de voorstelling vorderde en de tekst in solo- en duet-zangen meer verstaanbaar werd, werd het duidelijk dat daar het probleem lag. Gedurende de hele verdere uitvoering zou dat trouwens zo blijven : naar ons gevoel steekt de tekst vol met nietszeggende rijmelarij waarbij de auteurs vaak op zoek waren naar zoveel mogelijk komische effecten en woordspelletjes. Jammer genoeg vonden we ze zelden echt leuk. Of wat dacht U van iets als :

*Dies irae ! / Dies illa ! / Coppe morté ! / Kippe billa ! / Miseré / Lapsus
linguae / ... / Cop consommé / Velouté / et cippe cappe coppé / morté !*

bij het opbrengen van het lijk van Coppe de kip ? Of bij het verschijnen van Ruckenau :

*Ruckenau, pas de deux, welig zwijn
Ruckenau, sauve qui peut, maneschijn,
Ruckenau, fee de feu, hermelijn,
anyhow, Ruckenau fuckgehei-jei-jeim.*

Zij is de supersone van Decamarone

Zij is de silicone van de kreukelzone

De amazone van de erogene zone

Bovendien blijkt er al vlug ook iets te schorten aan de dramatische spanningsbouw, waarbij het uiteindelijke duel tussen Isegrim en Reynaert door de makke uitwerking ook nog eens uitmondt in een trieste anti-climax.

Choreografisch en muzikaal kregen we ook weinig gepresenteerd dat opzienbarend, origineel, enthousiasmerend of ontroerend kon genoemd worden. Maar misschien ergerden we ons teveel aan de tekst om daar überhaupt nog te kunnen van genieten. Wanneer Reynaert tijdens zijn proces beschuldigd wordt van de moord op Coppe, zegt hij ter verdediging : "Grüß Gott, Mein Gott, ich habe es nicht gewußt !" Samen met het 'Gloria Perestroika Gloria' van de finale gaf dit misschien een aanduiding van een inhoudelijke optie die de auteurs hadden kunnen nemen, terwijl het nu allemaal nogal gratuit rondgestrooid leek.

Uiteraard hoeft wat ons betreft musical niet noodzakelijk van een sterke inhoud voorzien te zijn, als de muziek en het spektakel dan maar voldoende boeiend en meeslepend zijn. Nu was er van alles een klein beetje, maar in elk geval van niets echt voldoende.

Martin DESLOOVERE